

liktu čís. 1—4 § 23 nabytí povahy zločinné právě i způsobem svého provedení. Jen že je k tomu třeba, by způsob spáchání činu nebyl pouhou okolností průvodní, zakládající eventuelně konkurující delikt samostatný, nýbrž by inkriminovaný způsob provedení byl do té míry integrující částí samé podstaty činu, že právě jím a pro něj čin sám o sobě, naplňující skutkovou podstatu některého z prvních čtyř odstavců § 23, tak byl zintenzivněn ve svých účincích, že způsobené jím ohrožení veřejných zájmů, na něž pomýšlí zákonodárce v § 23 cit. nař., překročilo míru průměrnou a nabylo rázu obzvláště těžkého. Toho pak stížnost pokud se týče generální prokuratura pro případ, o němž jde, netvrdí a ani spisy, zejména zjištění rozsudku neposkytují opory pro předpoklad, že samo ono porušení veřejných zájmů, jež způsobeno bylo odnětím 13 vagonů obilí dispozici úřadů za účelem předepsaného jich rozdělení a v samovolném jich nákupu a prodeji, spojeném se způsobností ceny obilí stupňovati, nabylo povahy obzvláště těžké právě tím, že obžalovaný přispíval v dobách tvořícího se státu českého k nepořádku a chaosu, podkopávání autority státních institucí a korupci. Všechna tato zavinění Václava N-a mohou být nepochybná — tvoří však v případě přítomném pouze průvod činu samého, nikoliv jeho podstatu, jimi účinek jeho činu na § 23 cit. nař. chráněné zájmy veřejné, pokud činem jeho byly dotčeny, zvýšen nebyl a proto nepřicházejí v úvahu s hlediska čís. 5 § 23 cit. cís. nařízení.

Vyřizuje odvolání téhož obžalovaného vyhověl mu zrušovací soud, pokud šlo o výrok nalézacího soudu ohledně započítání vazby. Dle § 55 lit. a) tr. z. jest započítati veškerou vazbu zajišťovací a vyšetřovací, pak-li obžalovaným nebyla zaviněna. V tomto případě byl obžalovaný Václav N. ve vyšetřovací a zajišťovací vazbě ode dne 14. března 1919 v 8 hodin večer do 28. června 1919 10¼ hodiny dopoledne a dále od 11. července 1919 12 hod. pol. do 6. listopadu 1919. Václav N. nebyl po 28. červnu 1919 vzat znovu do vazby právě pro činy, pro které nař. vznesena byla obžaloba sloužící za základ tomuto rozsudku, ale ve věci té v řízení trestním bylo proti němu pokračováno také v době, kdy uvalena byla na něj vazba pro další činy trestné. Vyšetřování proti němu vedené bylo spojeno ke společnému projednávání a musí proto, ježto obžalovaný nezavinil vazby oné, započítána mu býti dle § 55 a) tr. z. veškerá vazba, kterou utrpěl před vyhlášením rozsudku I. stolice.

Nejvyšší soud nevyhověl však odvolání obžalovaného, pokud se domáhalo přiznání podmíněného odsouzení a to z toho důvodu, že podmínky § 1 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. nebyly splněny, ježto primární trest na svobodě činil sice pouze 10 měsíců tuhého vězení, k době té jest však připočísti též trest náhradní v trvání šesti měsíců, uložený pro případ nedobytnosti trestu na penězích.

Čís. 308.

Předražování. I trestné činy proti cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. příkázány jsou soudům lichevním.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1920, Kr I 418/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu u zemského trestního soudu v Praze ze dne 31. března 1920, jímž byl uznán vinným přestupkem podle § 20 odst. 1 cís. nař. ze 24. března 1917 čís. 131 ř. z. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost vytyká, že pro tuto záležitost nebyl lichevní soud příslušným, a dovozuje že § 1 nařízení ze dne 11. listopadu 1919, čís. 596 sb. z. a n., vydaného na základě § 1 odst. 2 zákona ze dne 17. října 1919, č. 567 sb. z. a n., přikázány byly právomoci soudů lichevních, nehledíc k trestným činům proti § 33 nařízení ze dne 27. června 1919, čís. 354 sb. z. a n., výslovně pouze trestné činy proti zákonu ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. Že zákon vylučuje příslušnost lichevních soudů pro trestné činy, spáchané dříve, tedy zejména trestné činy proti cís. nařízení ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., je prý patrné z ustanovení § 25 zákona ze dne 17. října 1919, č. 568 sb. z. a n., dle něhož ustanovení tohoto zákona lze na činy, dříve spáchané, použít jen tehdy, páchali se i nadále neb opakuje-li se po začátku působnosti tohoto zákona činnost nebo čin, jenž byl trestným podle ustanovení dříve platných. Ustanovení § 30 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n., dle něhož zákon tento nabyl účinnosti i při trestných činech, spáchaných dříve, avšak po 28. říjnu 1918, pokud nedošlo k rozhodnutí první stolice, nepřikládá stížnost významu, jelikož prý by tím vzešel rozpor mezi tímto ustanovením a předpisem § 1 odstavec 2 téhož zákona, jehož prý ale u zákona předpokládati nelze, pak ale prý nutno mít za to, že příslušnost lichevních soudů upravuje jakožto ustanovení speciální pouze § 1 odst. 2 cit. zák. (a ve spojení s ním arcí § 1 nařízení ze dne 11. listopadu 1919, čís. 596 sb. z. a n.), kdežto § 30 upravuje prý účinnost zákona v jiném, ve stížnosti blíže naznačeném ohledu. Konečně míní zmateční stížnost, že by spočívala jakási, jí rovněž blíže nevysvětlená anomalie v tom, by lichevní soudy, které jsou povolány souditi trestné činy proti novému zákonu o trestání válečné lichvy, soudily také trestné činy proti starším předpisům, upravujícím stíhání lichvy válečné. Zmateční stížnost, které vzhledem k ustanovení § 14 odstavec 3 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n. formální přípustnosti upřítí nelze, není oprávněna. Dle § 1 lit. a) nařízení ze dne 11. listopadu 1919, čís. 596 sb. z. a n. jsou arcí právomoci lichevních soudů přikázány trestné činy proti zákonu ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., dále proti § 33 nařízení ze dne 27. června 1919, čís. 354 sb. z. a n. O cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. se § 1 cit. nařízení výslovně nezmiňuje, přes to však dlužno mít za to, že i trestné činy, proti němu spáchané, podléhají právomoci soudů lichevních. Nehledě ke znění prvního odstavce § 1 zákona ze dne 17. října 1919, č. 567 sb. z. a n., na který těsně navazuje shora citovaný druhý odstavec téhož §, a dle něhož přikazuje se soudům lichevním trestní řízení pro činy proti zákonům nebo nařízením, vydaným od počátku války k tomu konci, by zásobování obyvatelstva bylo zabezpečeno a předražování zabráněno, je pro posouzení otázky směrodatným jedině shora citovaný předpis § 30. zákona čís. 567 sb. z. a n., který nepřipouští pochybnosti o tom, že příslušnosti lichevních soudů podléhají i trestné činy proti předpisům o stíhání válečné lichvy,

spáchané v době po 28. říjnu 1918 a před 7. listopadem 1919, pokud nedošlo k rozhodnutí první stolice. Znění § 1 lit. a) nařízení, čís. 596, že totiž v něm citován je pouze zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. dá se vysvětliti tím, že článkem I. tohoto zákona byla mimo jiné zrušena i ustanovení cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., pokud odporovala ustanovením zákona, že se tudíž jevílo zbytečným, uváděti v cit. § 1 nařízení i toto zásadně zrušené cís. nařízení. Tím však neměla a ani nemohla býti vyloučena příslušnost lichevních soudů pro takové trestné činy, které podléhajíce vzhledem k době, kdy spáchány byly, dle čl. IX. uvoz. zák. k tr. z. až na výjimku dle § 25 zák. o stíhání válečné lichvy čís. 568 sb. z. a n. po stránce hmotně právní mírnějším trestním ustanovením cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., podrobeny jsou příslušnosti lichevních soudů jasným předpisem z á k o n n ý m, shora citovaným § 30. zákona č. 567 sb. z. a n. S tohoto hlediska není zmateční stížnost na místě ani, pokud se dovolává výjimečného ustanovení § 25 zákona o trestání válečné lichvy, neboť ono se dotýká výlučně hmotně-právní stránky stíhání trestných činů, spáchaných z části před začátkem působnosti zákona toho, z části po něm. Zároveň však pozbývají tím, co zde řečeno bylo, půdy také pochybnosti, spočívající dle zmateční stížnosti na domnělém rozporu mezi ustanovením § 1 odst. 2 zákona č. 567 sb. z. a n. na straně jedné a § 30 téhož zákona na straně druhé, stejně jako bezpředmětnou stává se tím i výtká anomálie, stížností rovněž zdůrazňovaná.

Čís. 309.

Předražování. Skutková podstata pletich (§ 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.), není o sobě vyloučena tím, že pachatel prodal věc za touž cenu, za niž ji nakoupil.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1920, Kr II. 267/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu u krajského soudu v Jihlavě ze dne 31. srpna 1920, pokud jím byla obžalovaná sprostěna dle § 259 č. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin pletich dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud sprostil obžalovanou dle § 259 č. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin pletich dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568, sb. z. a n., přes to, že o ní zjistil, že, nejsouc oprávněna obchodovati kuřivem, koupila dne 10. srpna 1920 od neznámého legionáře 10 balíčků po 4 kusech cpaných cigaret a že 3 z balíčků těch neznámým jí osobám dále prodala. Při tom vycházel nalézací soud dle rozhodovacích důvodů z úvahy, že není prokázáno, že by se byla obžalovaná po delší čas a ve více případech zabývala prodejem nebo vlastní výrobou (cpaním) cigaret,